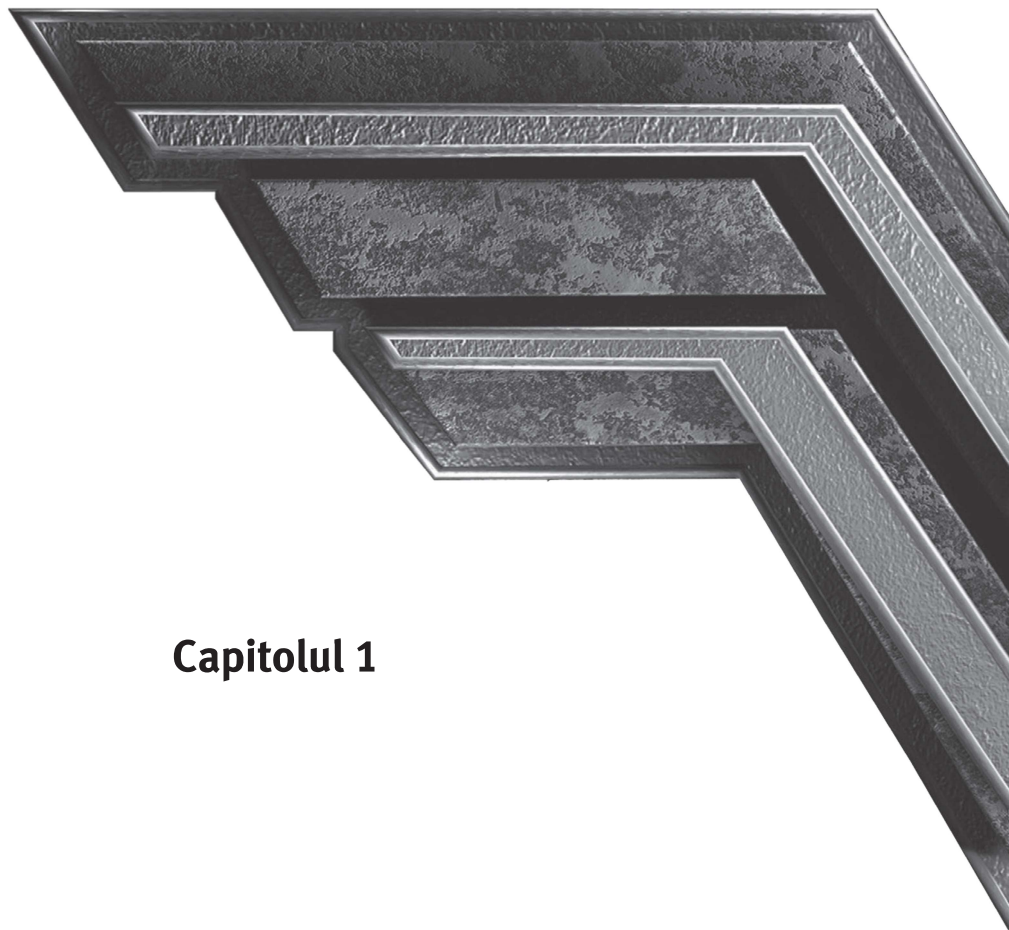

Capitolul 1

Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Diana sărea ușor pe loc la linia de pornire, cu gamba-
bele încordate ca două arcuri, auzind iar și iar în urechi
vorbele mamei sale. O mulțime gălăgioasă se strânsese
să privească luptele corp la corp și aruncările cu sulita
care deschideau oficial Jocurile Olimpice Nemesiene, însă
marele eveniment al zilei era cursa de alergări, iar prin
tribune lumea vorbea entuziasmată că însăși fiica reginei
se înscrisese în întrecere.

Atunci când Hipolita o zărise pe Diana în grupul alergă-
toarelor strânse pe nisipul arenei, nu se arătase deloc sur-
prinsă. După obicei, coborâse din galeria ei pentru a le ura
mult noroc atletelor, mai glumind cu una, mai zicându-i o
vorbă bună de încurajare alteia. O salutase în treacăt pe
Diana dând din cap, fără să-i acorde vreo atenție specială,
șoptind însă doar pentru auzul fiicei sale:

— *Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.*

Pe aleea ce ducea spre arenă deja se înșiruiău amazoane care tropăiau și scandau nerăbdătoare să înceapă jocurile.

La dreapta Dianeî, Rani i-a zâmbit radioasă.

— Mult noroc azi.

Rani era mereu bună, amabilă și, desigur, mereu victorioasă.

La stânga Dianeî, Thyra a pufnit clătinând din cap.

— Chiar o să aibă mare nevoie.

Diana n-a băgat-o în seamă. Săptămâni întregi așteptase să înceapă întrecerea – participantele străbăteau întreaga insulă, încercând să pună mâna pe una din flamurile roșii atârinate sub marea cupolă din Bana-Migdal. Dacă ar fi fost o cursă de viteză n-ar fi avut nicio șansă. Încă nu-și dobândise toate puterile de amazoană. *Va veni și vremea aceea*, îi promisese mama ei. Dar îi mai promisese ea tot felul de lucruri.

Însă alergarea aceasta era altceva. Necesita o strategie anume, lucru pentru care Diana era pregătită. Se antrenase în secret, alergând alături de Maeve, și își alesese un traseu ceva mai accidentat, însă care tăia mai de-a dreptul spre capătul vestic al insulei. Chiar... bine, nu spionase propriu-zis... Strânsese informații despre restul amazoanelor înscrise în cursă. Era tot cea mai plăpândă și, desigur, cea mai tânără dintre ele, însă în ultimul an crescuse mult, mai că o ajunsese pe Thyra din urmă.

N-am nevoie de niciun noroc, și-a spus ea. *Doar am un plan*. Trecând în revistă amazoanele înșiruite la linia de pornire de parcă ar fi plecat la război, a trebuit să dea înapoi: *Bine, nu mi-ar strica un strop de noroc*. Râvnea la cununa de lauri. Era mai presus de orice coroană sau diademă regească – o asemenea cinste nu ți-era oferită pe tavă, trebuia s-o câștigi.

Când a zărit în mulțime clăia de păr roșcat și chipul pistruiat al lui Maeve, a zâmbit larg, străduindu-se să pară

cât mai sigură pe sine. Maeve i-a întors zâmbetul și a gesticulat din mâini, de parcă ar fi bătătorit aerul. „Ia-o încet“, a îndemnat-o ea pe mutește, mișcând doar din buze.

Diana și-a dat ochii peste cap, însă a încuviințat, străduindu-se să respire mai lent. Avea năravul s-o ia prea repede la goană, iuțind pasul înainte de vreme.

Și-a alungat orice gând, silindu-se să se concentreze asupra traseului care o aștepta, în timp ce Tekmesa trecea prin fața șirului alergătoarelor, privindu-le cercetător, cu nestematele scânteindu-i în coama deasă și brățările de argint lucindu-i pe brațele brune. Era cea mai apropiată sfetnică a Hipolitei, doar regina era mai presus în rang decât ea, și își purta mantia indigo cu cingătoare de parcă ar fi fost cămașă de zale.

— Ia-o ușor, Pyxis, i-a șoptit Tek Dianeii când a trecut pe lângă ea. Vezi să nu crăpi.

Diana a auzit-o pe Thyra pufnind iar în râs, însă nici n-a crâcnit la auzul poreclei. *Să te văd eu cum mai zâmbești tanțoș când o să mă vezi pe podium, printre învingătoare*, i-a promis ea în sinea ei.

Tek a ridicat mâinile cerând să se facă liniște, apoi s-a înclinat în fața Hipolitei, care ședea între alte două membre ale Consiliului Amazoanelor, în loja regală – un podium înalt, umbrat de o perdea de mătase în roșu și albastru profund – culorile reginei. Diana știa că acolo își dorea mama ei să se afle și ea acum, așteptând la dreapta ei să înceapă alergarea, în loc să ia parte la ea. Puțin o să mai conteze toate acestea când o să câștige.

Hipolita a înclinat doar o idee din cap, arătând tare elegantă în tunica ei albă și pantalonii de călărie, cu coroana simplă pe frunte. Părea relaxată, în largul ei, de parcă ar fi putut oricând să sară jos și să se alăture întrecerii, fără să-și piardă însă din aerul ei de regină.

Tek le-a vorbit apoi sportivelor strânse pe nisipul arenei.

— În cinstea cui veți alerga?

— În cinstea tuturor amazoanelor, au răspuns ele în cor. În cinstea reginei noastre.

Diana și-a simțit inima bătându-i mai tare. Nu mai rostise nicicând cuvintele acelea în calitate de alergătoare.

— Pe cine slăvim zi de zi? a tunat Tek.

— Pe Hera, au răspuns ele în cor. Pe Atena, Demetra, Hestia, Afrodita, Artemis.

Zeițele care creaseră Themyscira și i-o dăruiseră Hipolitei drept refugiu.

Tek s-a oprit și Diana a auzit șoptite alte nume de-a lungul șirului: Oya, Durga, Freya, Mary, Yael. Nume strigate cu ultima suflare, ultima rugă înălțată de războinicele căzute în bătălii, cuvintele datorită cărora ajunseseră pe insulă și-și începuseră noua viață ca amazoane. Lângă Diana, Rani a șoptit numele lui Matri, cele șapte mame care se războiau cu demonii, și și-a dus la buze amuleta pătrătoasă de care nu se despărțea niciodată.

Tek a ridicat o flamură de culoarea sângelui, ca acelea care le așteptau pe alergătoare în Bana-Migdal.

— Fie ca insula să vă poarte spre o binemeritată victorie! a strigat ea.

Și cu asta a dat drumul flamurii de mătase. Mulțimea a izbucnit în urale. Alergătoarele au țâșnit spre porticul de la est și astfel a început întrecerea.

Diana și Maeve se așteptaseră ca alergătoarele să se strângă grămadă, însă Diana tot a simțit un zvâcnit de nemulțumire în piept când mulțimea a astupat cu totul gura pasajului de piatră, încât nu se mai vedea decât o învâlmășeală de tunici albe și mădulare musculoase și nu se mai auzeau decât ecourile stârnite de pași în pereții de piatră în timp ce amazoanele se îmbulzeau să iasă toate

odată din arenă. Apoi s-au trezit pe drum și au luat-o la goană spre celălalt capăt al insulei, fiecare alergătoare pe calea aleasă numai de ea.

Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Diana și-a măsurat pașii după ritmul acestei fraze, lipăind cu tălpile goale pe pământul bătătorit al drumeagului care avea s-o poarte prin desișul Pădurilor Cibeliene, spre coasta de nord a insulei.

În mod normal, orice drumeție prin pădurea aceea ar fi decurs tare încet, îngreunată de trunchiurile prăbușite și lianele atât de groase, încât trebuiau retezate cu un tăiș tot mai bont. Însă Diana pusese totul foarte bine la cale. La un ceas după ce s-a avântat în pădure, a și țâșnit dintre copaci, pe drumul pustiu de pe coastă. Vântul îi flutura pletele și spuma sărată a valurilor o biciuia peste față. A respirat adânc și s-a uitat după soare. O să iasă învingătoare, nu doar printre primele, ci chiar prima.

Cercetase cu grijă traseul cu o săptămână înainte, alături de Maeve, și alergaseră de două ori pe ascuns, în lumina cenușie din zori, la ora când surorile lor de-abia ce se sculau din paturi și aprindeau focurile în vetre, încât nu se temeau decât de privirile curioase ale celor care porniseră cu noaptea în cap la vânătoare sau la aruncat de năvoade. Însă de obicei vânau doar în pădurile și poienile de la sud, iar în regiunea aceea de coastă nu pescuiau deloc – n-aveai cum să pleci cu barca de la mal, nu găseai decât coasta stâncoasă, de culoarea oțelului, și valurile mării mai jos, într-un golf mititel și deloc prietenos, la care ajungeai pe o cărare atât de îngustă, încât trebuie să te târăști pieziș, cu spinarea lipită de stâncă.

Țărmul de nord era cenușiu, lugubru și dușmănos, iar Diana îi știa tainele ca-n palmă, toți bolovanii și peșterile, apele care năvăleau la vremea fluxului, pline de moluște

și anemone. Era un loc numai bun dacă voiai să fii singură. *Insula vrea să-ți facă pe plac*, îi spusese mama ei. De aceea Themyscira era acoperită în anumite regiuni de păduri de sequoia, iar în altele de arbori de cauciuc. De aceea după-amiaza puteai să străbați pajiștile călare pe ponei, iar seara să te cațeri sub clar de lună pe dunele solzoase ca niște spinări de balaur, călare pe cămilă. Toate erau frânturi din viețile anterioare ale amazoanelor, mici priveriști ale sufletului.

Diana se întreba uneori dacă Themyscira zămislise coasta de nord doar de dragul ei, ca să se cațere ea ambițioasă pe stâncile înalte și abrupte și să aibă un loc doar al ei când o apăsa prea tare faptul că era fiica Hipolitei.

Într-o întrecere nu te avânți ca să pierzi.

Mama ei nu vorbise în general atunci când o avertizase astfel. Dacă Diana ar fi pierdut cursa, ar fi însemnat cu totul altceva, doar o știa amândouă – nu doar pentru că era prințesă.

Diana parcă simțea privirea cu tâlc a lui Tek, parcă-i auzea tonul batjocoritor. *Ia-o ușor, Pyxis*. Așa o poreclise Tek. Pyxis. Un vas de lut în care se țineau podoabe sau balsamul din carmin care dădea buzelor o nuanță trandafirie. Era un nume nevinovat, glumeț, rostit cu drag – sau așa susținea Tek. Numai că o durea să-l audă, îi amintea că Diana nu era și n-o să fie niciodată în rând cu celelalte amazoane. Surorile sale erau războinice încercate în luptă, călite în chinuri și ajunse pe culmile măiestriei odată ce își lăsau viețile în urmă și atingeau nemurirea. Toate își câștigaseră locul pe insula Themyscira. În afară de Diana, născută din lutul insulei și dorința arzătoare a Hipolitei de a avea o copilă, și modelată de mama ei cu propriile mâini, ca un ulcior gol și fragil. *Ia-o ușor, Pyxis. Vezi să nu crăpi.*

Diana și-a domolit respirația și și-a măsurat pașii. *Nu azi, Tek. Azi o să pun mâna pe cununa de lauri.*

A aruncat doar o privire în zare, lăsând briza mării să-i zvânte fruntea asudată. Printre neguri a zărit o clipă silueta albă a unei corăbii. Se apropiase destul de hotar încât să-i deslușească pânzele. Era o ambarcațiune mică, poate o goeletă? Nu prea își amintea denumirile marinărești. Arbore mare, arbore artimon, o mie de tipuri de pânze, noduri și parâme. Una era să ieși la lecții în larg cu Teuta, care navigase pe navele piratilor iliri, și alta să trebuiască să stai la biblioteca Efeseumului, cu ochii cârpiți de atâtea diagrame cu brigantine și caravele.

Uneori Diana se lua la întrecere cu Maeve, fiecare chinându-se să deslușească nave sau avioane, iar odată chiar au zărit silueta îndesată și greoaie a unui vas de croazieră în zare. Însă cei mai mulți muritori aveau grijă să nu pătrundă în ungherul lor din Marea Egee, unde acele busolei se roteau în gol și toate instrumentele de bord clacau dintr-odată.

În ziua aceea stătea să izbucnească furtuna dincolo de negurile hotarului, iar Diana regreta că nu poate să stea să privească spectacolul. Ploile din Themyscira erau anoste, blânde și previzibile, nu aduceau deloc cu bubuitul amenințător al tunetelor sau cu străfulgerările trăsnetelor îndepărtate.

— Nu ți se face niciodată dor de furtuni? o întrebase Diana pe Maeve odată, când leneveau pe terasa însorită de pe acoperișul palatului, ascultând tunetele și ropotul unei vijelii îndepărtate.

Maeve murise în Ambuscada de la Crossbarry¹, rugându-se cu limbă de moarte Sfintei Brigita din Kildare. După

¹ Bătălie din 19 martie 1921, în timpul Războiului de Independență al Irlandei (n. tr.).

canonul amazoanelor, era nou-sosită pe insulă, și se trăgea din Cork, loc unde se abăteau adesea furtunile.

— Nu, îi răspunsese Maeve cu glasul ei tărăgănat. Mi-e dor de un ceai bun, de dansuri, de băieți, însă de ploaie ioc.

— Și noi dansăm, a protestat Diana.

Maeve râsese doar.

— Altfel dansezi când știi că n-o să trăiești la nesfârșit.

Apoi s-a întins, arătându-și pistruii ca niște norișori deși de polen pe pielea ei albă.

— Cred că într-o altă viață am fost pisică, nu vreau decât să dorm tolănită în ditamai raza de soare.

Ia-o încet. Diana s-a abținut să grăbească pasul. Îi venea greu să-și drămuiască forțele când simțea pe umeri soarele dimineții și vântul suflându-i din spate. Se simțea în puteri. Însă nici nu era greu să se simtă puternică de una singură.

Peste valuri a răsunat un bubuit, un pocnet puternic, metalic, ca o ușă trântită. Diana a șovăit. În zarea albastră se înălța o coloană tremurătoare de fum, cu limbi de flăcări la bază. Goeleta ardea, cu prova spulberată, un catarg rupt și pânza atârându-i peste bord.

Diana a încetinit fără să vrea, apoi s-a silit să întindă iar pasul. N-avea cum să ajute goeleta. Avioanele se prăbușeau. Navele se ciocneau de stânci. Așa era lumea muritorilor. Acolo se puteau întâmpla tot felul de nenorociri, și chiar adesea. Viața oamenilor era un potop de nenorociri ce nu se abătea niciodată pe țărmurile insulei. Diana s-a uitat atentă la cărare. Mult de tot în față zărea marele dom din Bana-Migdal sclipind auriu în soare. Mai întâi flamura roșie, apoi cununa de lauri. Țsta era planul.

De undeva a auzit atunci un țipăt purtat de vânt.

Un pescăruș, și-a zis ea. *O fată,* a insistat un glas lăuntric. *Nu se poate.* N-avea cum să ajungă niciun strigăt omenesc până la ea, era prea departe, nu-i așa?

Degeaba. N-avea ce să facă.

Însă a rămas mai departe cu privirea în zare. *Vreau doar să văd mai bine ce se întâmplă, și-a spus ea. Mai am timp. Sunt în frunte.*

N-avea nicio noimă să lase baltă drumul, cu șanțurile lui vechi, săpate de căruțe, n-avea de ce să cotească și s-o ia pe coasta stâncoasă, însă așa a făcut.

La mal, apa era liniștită, limpede, de un turcoaz viu. În larg oceanul era cu totul altfel, dezlănțuit, de un albastru adânc, aproape negru. Insula lor căuta mereu să le facă pe plac ei și surorilor sale, însă lumea din afara hotarului nu le purta deloc de grijă locuitorilor ei.

Chiar și de la distanța la care se afla își dădea seama că goeleta stătea să se scufunde. Însă nu zărea nicio barcă de salvare, nicio lumină de avertizare, ci doar bucăți duse de valuri din nava spartă. S-a zis cu ea. Diana și-a frecat bine brațele, ca să-și alunge un fior neașteptat, și a luat-o înapoi spre drumul îngust. Așa era viața omului. Se scufundase adesea cu Maeve în apele de lângă hotar, printre rămășițele de avioane, veliere sau șalupe zvelte. Apa sărată schimba lemnul, întărindu-l și păzindu-l de putregai. Cu muritorii era altfel. Pe ei îi mistuiau peștii din adâncuri, rechinii și vremea, care-i rodea încet-încet, inevitabil, fie pe apă, fie pe uscat.

Diana a calculat iar poziția soarelui. În patruzeci de minute, poate mai puțin, putea să ajungă la Bana-Migdal. A poruncit picioarelor s-o ia din loc. Pierduse doar câteva clipe. Putea să recupereze. Însă în loc de asta, s-a uitat peste umăr.

În toate tomurile vechi erau povești cu femei care făcuseră greșeala să privească în urmă. Când plecau din așezări arse din temelii. Când plecau din iad. Însă Diana tot și-a întors privirea spre corabia care se scufunda în valurile uriașe, atârânănd ca o aripă ruptă de pasăre.

A măsurat din ochi înălțimea coastei. La poale erau stânci colțuroase. Dacă nu-și lua destul elan, ar fi o cădere tare urâtă. Însă nu mortală. *Asta dacă ești amazoană ade-vărată*, și-a zis. *Oare și pentru tine e la fel?* Ei bine, *spera* că n-o să moară în cădere. Desigur, dacă nu murea de data asta, ar fi omorât-o mama ei.

Diana s-a mai uitat o dată la nava naufragiată și a rupt-o la goană, dând zdravăn din brațe și mărink pașii pe măsură ce se apropia de marginea coastei. *Stai, stai, stai*, a protestat glasul din mintea ei. *E nebunie curată*. Chiar dac-ar fi supraviețuit cineva, n-avea cum să-l ajute. Dacă ar fi încercat, și-ar fi atras negreșit surghiunul, nu mai conta că e prințesă. *Oprește-te*. Nu înțelegea de ce nu ascultă. I-ar fi plăcut să creadă că avea o inimă de eroină, care-i cerea să răspundă glasului înfricoșat care o chema. Însă de cum s-a azvârlit de pe stâncă, în plin văzduh, a știut că o atrage și pericolul imensului ocean cenușiu care nu se sinchisea de dragul ei.

Diana a desenat în aer un arc grațios, cu brațele împreunate ca un ac de busolă care-i arătau calea. A plonjat în apă și s-a scufundat fără să împrăște un strop, cu urechile înfundate și mușchii încordați, gata de impactul nimitor cu stâncile. Însă nimic. S-a înălțat iute la suprafață, a tras aer în piept și a luat-o înot spre hotar, tăind cu brațele apa caldă.

De câte ori se apropia de hotar o încerca un mic fior de încântare, simțind cum se schimbă temperatura apei și frigul îi cuprinde mai întâi vârfurile degetelor, iar apoi îi învăluie capul și umerii. Diana și Maeve înotau de plăcere de la țarmurile din nord, îndemnându-se una pe alta să ajungă tot mai departe. Odată zăriseră o corabie care plutea în ceață, cu marinarii adunați la pupa. Un bărbat ridicase brațul arătând spre ele. Se scufundaseră la adăpostul mării,

făcându-și frenetic semne cu mâinile pe sub valuri și râzând în așa hal, că, odată ajunse la mal, au tot tușit înecându-se cu apa sărată. *Am putea fi sirene*, a țipat Maeve ascuțit când s-au trântit una lângă alta pe nisipul cald, numai că niciuna n-avea cine știe ce voce. În după-amiaza aceea au lălăit cântece irlandeze de pahar, falsând și prăpădindu-se de râs până le-a găsit Tek. După care și-au ținut gura. Trecerea peste hotar era un delict minor. Dacă te vedea vreun muritor din preajma insulei aveai parte de o pedeapsă severă. Dar fapta de acum a Diane?

Oprește-te. Însă nu putea. Încă îi mai răsuna în urechi țipătul acela ascuțit de om.

Diana a simțit cum o învăluie cu totul apa rece de dincolo de hotar. Acum era în puterea mării, care nu-i era deloc prietenă. Curentul a înșfăcat-o de picioare și a tras-o în jos cu o forță uriașă, strivitoare, de parcă un zeu ridicase plictisit din umeri. *Trebuie să te lupți*, și-a dat ea seama, poruncindu-le mușchilor să schimbe direcția. Nu mai fusese niciodată nevoită să lupte cu oceanul.

O clipă s-a lăsat legănată de ape, încercând să-și dea seama unde se află, în vârtoarea valurilor. În apă pluteau rămășițe, bucăți de lemn și de fibră de sticlă, veste portocalii de salvare pe care echipajul nu apucase probabil să și le pună. Nu prea avea cum să vadă nimic prin perdeaua de stropi de ploaie și cețurile care învăluiau insula.

Ce caut aici? s-a întrebat în sinea ei. *Navele apar și dispar. Oamenii își pierd viețile*. S-a scufundat iar și s-a uitat cu greu prin noianul cenușiu de ape, fără să vadă pe nimeni.

Diana s-a ridicat la suprafață, simțind un junghi dureros în stomac când se gândea ce prostie făcuse. Renunțase cu totul la întrecere. Doar ea singură își propusese să le arate surorilor ce putea și mamei că putea să fie mândră